

Nr 54.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen med förslag till förordning angående utsträckning i särskilda fall av den i § 13 mom. 5 i förordningen den 9 juni 1911 med tulltaxa för inkommande varor föreskrivna tidsfristen av två år för utförsel eller uppläggning på restitutionsupplag av tullrestitutionsgods; given Stockholms slott den 9 februari 1923.

Kungl. Maj:t vill härmed, under åberopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över finansärenden för denna dag, föreslå riksdagen antaga härvid fogade förslag till förordning angående utsträckning i särskilda fall av den i § 13 mom. 5 i förordningen den 9 juni 1911 (nr 80) med tulltaxa för inkommande varor föreskrivna tidsfristen av två år för utförsel eller uppläggning på restitutionsupplag av tullrestitutionsgods.

GUSTAF.

F. V. Thorsson.

Förslag

till

förordning angående utsträckning i särskilda fall av den i § 13 mom. 5 i förordningen den 9 juni 1911 (nr 80) med tulltaxa för inkommande varor föreskrivna tidsfristen av två år för utförelse eller uppläggning på restitutionsupplag av tullrestitutionsgods.

Häri genom förordnas, att, utan hinder av stadgandet i § 13 mom. 5 andra stycket i förordningen den 9 juni 1911 med tulltaxa för inkommande varor, sådant detta författningsrum lyder enligt kungörelse den 11 juni 1915 (nr 252), rätt till tullrestitution eller befrielse från tullavgift, vilken medgivits jämlikt samma mom. första stycket, må, på därom hos Konungen gjord ansökning, för tiden intill utgången av år 1923 åtnjutas i avseende å utländsk, efter utgången av år 1918 till förtullning angiven råvara, även om den exportvara, i vilken den ingår, icke inom två år efter råvarans angivning till förtullning utförts ur riket eller intagits å restitutionsupplag.

Denna förordning träder i kraft den 1 april 1923.

*Utdrag av protokollet över finansärenden, hållet inför Hans Maj:t
Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 9 februari 1923.*

Närvarande:

Statsråden LINDQVIST, THORSSON, OLSSON, NOTHIN, SVENSSON, HANSSON,
ÅKERMAN, LINDERS, SCHLYTER, ÖRNE.

Chefen för finansdepartementet, statsrådet Thorsson, anför:

Jämlikt § 13 mom. 5 tulltaxeförordningen, sådant detta författningsrum lyder enligt kungörelse den 11 juni 1915 (nr 252), äger Kungl. Maj:t att, för särskilt fall eller för viss tid, åt näringsidkare, som vill införa utländsk tullpliktig vara för att, med eller utan tillsats av inhemskt eller icke tullpliktigt utländskt råämne, använda densamma till framställning av exportvara, medgiva rätt att vid utförsel av sålunda framställd vara eller vid dess uppläggning å restitutionsupplag återbekomma erlagd tullavgift för den utländska tullpliktiga råvaran eller, ifall tullavgiften, efter vad i nämnda författningsrum sägs, ännu icke erlagts, njuta befrielse från dess gäldande. I andra stycket av samma mom. 5 bestämmes vidare, bland annat, att ifrågavarande rätt skall anses förfallen med avseende å utländsk råvara, som ingår i exportvara, vilken icke inom två år efter råvarans angivning till förtullning utförts ur riket eller intagits å restitutionsupplag.

På förslag av Kungl. Maj:t antog 1922 års riksdag förordning (se Svensk författningssamling nr 156), enligt vilken Kungl. Maj:t ägde medgiva, att, utan hinder av den i nyssnämnda mom. 5 meddelade preskriptionsbestämmelsen, rätt till tullrestitution eller befrielse från tullavgift, vilken medgivits jämlikt första stycket i samma mom., finge för tiden intill utgången av år 1922 åtnjutas i avseende å utländsk, efter utgången av år 1918 till förtullning angiven råvara.

I skrivelse den 22 december 1922 hava nu kommerskollegium och generaltullstyrelsen gemensamt väckt förslag om ytterligare utsträckning av berörda i § 13 mom. 5 i tulltaxeförordningen föreskrivna tidsfrist. Efter att hava erinrat om den proposition till 1922 års riksdag, som låg till grund för nyssnämnda författning, anföra ämbetsverken:

»De svårigheter för landets på exportmarknaden arbetande förädlingsindustrier, vilka motiverade Eders Kungl. Maj:ts och riksdagens berörda beslut angående förlängning av giltighetstiden för restitutionsrätt enligt § 13 mom. 5 tulltaxeförordningen, föreligga alltfjämt. En ytterligare utsträckning med ett år av ifrågavarande tidsfrist är därför, enligt vad kommerskollegium från vissa industriföretag inhämtat, önsklig.

I sammanhang med sådan förlängning synes jämväl restitutionsrätten uttryckligen böra angivas omfatta ej blott råvara utan råvara och halvfabrikat. Att exempelvis beteckna en i en pump inmonterad motor såsom råvara, synes nämligen något oegentligt.»

Departements-
chefen.

I fråga om de skäl, som tidigare åberopats för en utsträckning av den i § 13 mom. 5 tulltaxeförordningen stadgade tvåårsfristen för utförsel eller uppläggning på restitutionsupplag av tullrestitutionsgoods, tillåter jag mig att hänvisa till det utdrag av statsrådsprotokollet över finansärenden för den 14 mars 1922, som var fogat vid fjolårets proposition, nr 222, i ämnet. De ekonomiska förhållandena hava ännu icke undergått sådan ändring, att dessa skäl förlorat sin giltighet. Jag har därför funnit mig böra tillstyrka meddelande av bestämmelse om rätt för Kungl. Maj:t att jämväl för tid intill utgången av år 1923 medgiva utsträckning av ifrågavarande tvåårsfrist.

Beträffande förslaget att i den blivande författningen i ämnet uttryckligen likställa halvfabrikat med råvara vill jag framhålla, att § 13 mom. 5 tulltaxeförordningen visserligen endast nämner råvara men att där intagna bestämmelser likväl icke ansetts utgöra hinder för att i särskilda fall medgiva tullrestitution jämväl i avseende å utländsk tullpliktig vara, som i strängare bemärkelse varit att hänföra till halvfabrikat. Med hänsyn härtill finner jag ej anledning att föreslå annan lydelse av den nu ifrågasatta provisoriska författningen än som givits motsvarande, av 1922 års riksdag antagna förordning.

Den nya författningen torde böra träda i kraft snarast möjligt, förslagsvis den 1 april 1923.

Sedan föredragande departementschefen härefter uppläst ett inom finansdepartementet utarbetat förslag till förordning angående utsträckning i särskilda fall av den i § 13 mom. 5 i förordningen den 9 juni 1911 (nr 80) med tulltaxa för inkommande varor föreskrivna tidsfristen av två år för utförsel eller uppläggning på restitutionsupplag av tullrestitutionsgoods, hemställer departementschefen, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen att antaga nämnda förslag.

Till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställen behagar Hans Maj:t Konungen lämna bifall; och skall proposition av den lydelse, bil. litt. vid detta protokoll utvisar, avlätas till riksdagen.

Ur protokollet:

Martin Philipson.